

Nyugdíjazása után a Kapuváron épített házukba költöztek nejevel, az erdészeket, kollégáit ezután sem felejtette el, gyakran bejött az erdészetre, a nyugdíjas-találkozókra rendszeresen eljárt. Felesége halála után Sopronba költözött, innen is tartotta a kapcsolatot a régi munkatársakkal. Ha lejött Kapuvárra neje sírját rendezni, sosem mulasztotta el az erdészetet útba ejteni.

Megadatott neki a szellemi frissesség és a békés elmúlás kegyelme, lelkét életének 91. évében csendesen adta vissza Teremtőjének. Utolsó útjára 2009. november 12-én Isten akaratában megnyugodva kísértük a Kapuvári Szent Kereszt temetőben.

Kóródi Sándor

Molnár István (1937–2009)

Megdöbbenve álltam, mikor megkaptam az értesítést Molnár Pista bátyánk váratlan halálának bejelentéséről.

Végző búcsút 2009. december 10-én vettünk tőle a családdal, a rokonsággal, az erdész kollégákkal, kiterjedt gyászoló közönség részvételével. A gyász hírére az ország távolabbi részéről is volt osztálytársaktól, ismerősöktől számtalan együtt érző részvényt nyilvánítás érkezett a gyászoló családhoz.

Molnár István erdésztechnikus kollégánk 1937. szeptember 9-én született Csörötneken. Az ifjú Istvánt két testvérével, húgával és öccsével nevelték szülei. A szülők földművelőként és gyári munkásként dolgoztak. Az édesapa a mezőgazdasági munka mellett vadőri munkát is ellátott. A családban erős volt a természet iránti vonzódás, ezért a vadőrt szolgáló útjára gyakran elkísérte István fia. István a rendszeres erdőjárás során ismerkedett a természet titkaival. A talajon, a hóban hagyott nyomok, az erdei élet hangjai ismertek lettek számára. Az erdővel való közvetlen kapcsolat hatása alatt, tárgyi ismeretek birtokában az erdészélet felé fordult. Szülőfalujában az elvégzett általános iskola után, 1952-ben Sopronba az erdészeti technikumra jelentkezett, ahova felvételt is nyert.

Az iskolában barátkozó, fegyelmezett, rendkívül szorgalmas diákként lett ismert. A rendes tananyagon kívüli munkában is szorgalmas volt. Szívesen dolgozott a növény-tani és méhészeti szakkörben is. A kollektíváért való áldozatkészségeért az A osztály osztálytitkárnak megválasztotta. Molnár István közösségi munkáját elismerve, osztálytitkári megbízatását, az 1955-ben végzett összetartásban erős A osztály az iskola elhagyása utáni időre is fenntartotta.

Tanulmányai befejeztével erdésztechnikusként a Szombathelyi Állami Erdőgazdaság Őrízsepetéri Erdészeti Szakiskolájában kapott beosztást. Rövid gyakornoki időt követően 1956 májusában a Szentgotthárdi Erdészeti Rönöki erdészkerületének vezetője lett. Ezen a területen is nagy erdőtelepítések voltak, Molnár Istvánnak feladatuk a nagy kiterjedésű erdőnevelési, ápolási munkák ma-

radtak. A napi 120-150 erdőművelő dolgozó irányítása, a munkák szervezése felgyorsította önálló munkahelyi vezetővé válását.

Lendületes szakmai munkavégzése, rátermettsége alapján 1957. június 8-án az erdészeti fahasználati szakelőadó-jává nevezték ki. Az új munkaköre nagyban növelte önbi-zalmát és feladatának a részletekig menően igyekezett megfelelni. Munkáját a sorkatonai szolgálata szakította meg melyet 1957 novemberétől, 1959 áprilisig Budapesten teljesített. A katonaságtól tizedesi rendfokozattal, egészségi okok miatt szerelt le.

Az erdészeti munkakörébe visszakérülve a teendőik szokványosan folytatódtak. A drámai változás 1962 novemberében következett be, több százezer köbméter faanyagot károsító nagy hótörés történt, amelynek felszámolását fahasználati műszaki vezetőként irányította. Itt bebizonyította, hogy képes megbirkózni ilyen nagyságrendű feladatokkal is.

Molnár István és vezetőtársai életpályája alatt látványosan fejlődött a fakitermelési technológia: a kézi fűrészről eljutottak a legmodernebb motorfűrészekig, a kézi rakodástól és kerekeztől a modern gépi eszközökig. A lóval való közelítéstől a vonszoló traktoros anyagmozgatáson át a kihordó szerelvényes technológiáig, kötélpályáig.

Soha nem félt bevezetni az újat, nem idegenkedett az addig szokatlantól és ismeretlentől. Úttörője és sikerre vivője volt a szál-fás véghasználati termelési technológia bevezetésének, gyakorlati alkalmazásának és gazdaságos végrehajtásának.

Molnár Istvánt felettesei többször így minősítették: „... munkavégzése során szakmai környezetének és a munkát végrehajtó fizikai dolgozóknak a tapasztalatait figyelembe veszi és vezetői munkájában eredményesen felhasználja. A fahasználati ágazat munkájának mindennapi folyamatában rendszeresen foglalkozik a dolgozók emberi problémáival és gondoljaival. Nagy szakmai tapasztalatával segíti az erdészeti fiatal műszaki dolgozókat, figyelemmel kíséri munkájukat, fejlődésüket irányítja. Az új iránti elkötelezettségét bizonyítja, hogy 1974-ben eredményesen részt vett az LKT-s technológiát irányító tanfolyamán.”

További kiemelkedő szakmai eredménye a VALMFT közelítő és kiszállító szerelvényes munkafolyamat bevezetése volt. Munkavégzését hat alkalommal Kiváló Dolgozó kitüntetéssel ismerték el. Munkássága alatt a Szentgotthárdi Erdészeti gazdálkodása – az elvárások szerint – eredményes volt.

A szakmai pályafutásának zavartalan-ságát nagymértékben segítette családi háttere: 1962. január 12-én nősült meg, Doktor Máriát vette feleségül. Gyermekek, Gábor a következő évben született. Az erős családi kötelékek jellemzi, hogy haláláig együtt élt és gazdálkodott az egész család.

Molnár Istvánnak szülőfalujában, Csörötneken szőlő- és gyümölcsültetvénye volt, ugyanitt csemetét és karácsonyfát is nevelt. Ezzel is biztosította családját és unokáit számára az anyagi biztonságot. Kollégáival nem szakította meg a kapcsolatot, rendszeresen járt a nyugdíjas találkozókra, jókedvűen beszélgetett, felidéztek a múltat, a régi vadász-tokat. Érdeklődtek egymás családjáról, unokáikról. Megbeszéltek a borászkodás rejte-

meit és megkóstolták a Pista bátyánk által termelt kiváló csörötneki borokat.

A technikai osztály találkozóján rendszeresen részt vett. Igyekezett elősegíteni az együttét sikerét. Az osztálytársak szomorúan búcsúznak tőle.

Mi többször aggódtunk egészségéért, de ő töretlen hittel és akarattal ezeket mindig eloszlatta.

Személyisége, munkássága, nyugalma, szakma- és természetszeretete példaként áll előttünk. Nyugodjék békében!

Kutas Lajos
erdészeti igazgató

Boros Ottó (1923–2010)

Nekem jutott az a szomorú feladat hogy megemlékezzek Boros Ottóról, aki a Vas megyei Rábakövésiben született. Általános iskolába Telekesen járt. Azután a Roszner István-féle magánbirtokon fizikai munkát végzett, ahol édesapja erdész volt. Görgényszentimrén elvégezte a két éves alerdész szakiskolát. 1944-ben kapott oklevelet. Hazakerült a fent említett magánbirtokra, ahol napibéres erdész lett. A következő évben jött az általános katonai mozgósítás. Kömendre került munkásszázádba. Hadifogságba esett, a Krím-félsziget környékére vitték hadifogolytáborba. 1947-ben térhetett haza. Ezután kezdődhetett erdész pályafutása.

1947-től a Vasvári Erdőgazdonságnál, majd Szajkon a János házi Erdőgazdonságnál lett kerületvezető erdész. 1950-től az Ódorfa, majd a Sárvári Erdőgazdasági üzemegységet vezette. 1953-ban kinevezték a Sárvári Erdészeti vezetőjévé.

A Sárvári és a Szombathelyi Erdőgazdaság összehívása után lett a Sárvári Erdészeti fahasználati műszaki vezetője, szinte nyugdíjas koráig. Az utolsó három évben lett üzemfenntartási műszaki vezető, illetve termelési előadó.

Munka mellett elvégezte a gimnáziumot és erdésztechnikusi oklevelet szerzett az egy-ri Erdészeti Szakközépiskolában.

1972-től ismertem Ottó bácsit, ekkor kerültem a Sárvári Erdészethez kerületvezető erdésznek Rendkívül katonás, szigorú, alapos, kitartó, nagy munkabírási, fegyelmezett vezető volt. Parancsolt és számon kért, nem lehetett alkudozni. Nem tűrte a pongyolást. Ezt közülünk néhányan nehezen viselték. Nem voltam teljesen kezdő, de nála tanultam meg igazán a bizonylati fegyelmet. A munkanaplóról nem hiányozhatott egy hivatkozás, egy szó, még egy írásjel sem. Ha valami „csavart” próbáltam becsempészni a munkanaplóba nagy szerencse kellett, hogy ki ne szúrja. Csak jó szívvel tudok rá gondolni.

Lóháton járta az erdőt és – úgy tudom – fiatal korában vadászott is.

Számos kitüntetéssel – köztük miniszteri-vel – is jutalmazták.

Emlékeznek rá a Kemeneshát és a Sárvár környéki erdők és erdészek.

A sors úgy rendelte, hogy 58 évi házasság után feleségével – pár nap különbséggel – együtt távoztak az élők sorából

Nyugodjanak békében.

Nagy Péter
nyugdíjas erdész